

Catalònia Acord

Agenda Informativa Mensual

Òrgan informatiu de Catalònia Acord.

N° 74 - Febrer 2009

Web: www.cataloniaacord.org - www.nasdebarraca.com

Pedro Morón de la Fuente
Periodista y escritor
Presidente de l'Associació
Catalònia Acord

Últimament van sortint a la palestra els mètodes que utilitzen els anomenats "progressistes" catalans pel que fa a les anàlisis electorals. L'aparició dels fòrums d'internet i l'accés a la informació de tot el món, ha propiciat que, de vegades, algú s'oblidi un arxiu en un lloc obert de la xarxa i tothom se n'assabenti. Quan això ocorre tots queden sorpresos dels dits mètodes estadístics, els ingredients principals del qual són "zones de parla catalana" i "zones de parla castellana".

Els barems a què ens referim, diuen que amb el pas del temps el "vot captiu" va pujant o baixant, segons si els ciutadans parlen més o menys català. Però això és només la punta de l'iceberg. Darrere aquestes anàlisis simplistes (descuïts de polítics novells) n'hi ha altres molt més complicats i que es vénen fent des de fa trenta anys, exactament des del mateix dia en què es van saber els resultats de les primeres eleccions municipals democràtiques a Catalunya, sobretot en els diferents cinturons de l'àrea metropolitana de Barcelona. En aquelles primeres eleccions de 1979 van arrasar PSC-PSOE i PSUC, sobretot en el primer cinturó de Barcelona, gràcies al vot de la massiva immigració estatal, aquesta que en les estadístiques neolixerrouxistes citades continuen anomenant 'NRE' (nascuts en la resta de l'Estat) i que podien superar tranquil·lament el milió de persones en aquells moments.

Poc temps després, en les primeres eleccions generals, amb el triomf de Felipe González i

Conferència "Integració 'Versus' Desintegració" en Cal Ninyo el passat 14 de febrer. D'esquerra a dreta; Pedro Morón, Alfons López Tena y Manuel Olivas. Fotos: Mari Morón

el seu acòlit Alfonso Guerra, els ciutadans residents a Catalunya l'origen dels quals era Andalusia i Extremadura, es van abocar al vot als seus paisans que ja manaven a l'estat. A les següents eleccions municipals (1983) el PSC-PSOE-PSOE va arrasar i va relegar a l'oposició a centenars de regidors i alcaldes del PSUC. Aquest va ser

el punt de partida de l'anomenat "vot captiu" de l'àrea metropolitana de Barcelona o el que altres analistes polítics van denominar el fenomen de "la novena província". A Sant Boi de Llobregat (per citar una dada concreta) els socialistes van obtenir en les municipals de 1979 deu regidors, d'un total de 25. Quatre anys després go-

vernaven amb una còmoda majoria absoluta, i en vuit van obtenir 18 de les 25 regidories en joc. Qui pensi que aquests resultats són fruit del bon fer dels edils electes o de la casualitat s'equivoca.

El PSUC va anar decreixent, minvant en intenció de vot. La massa immigrant havia detec-

tat que eren catalanistes o nacionalistes. Quan el PSUC es va adonar del seu error (o del seu encert, segons com es miri) ja era massa tard, havien perdut el poder executiu. Tots sabem que el PSUC havia estat l'impulsor de la majoria de revoltes i mobilitzacions clandestines contra el tardofranquisme. Tots sabem que els pocs i esvarosos líders del PSOE català sempre estaven en parador desconegut quan calia donar la cara. Tots sabem que van sorgir com a bolets a la tardor, quan es van aproximar les primeres eleccions democràtiques. No obstant això, passat un temps prudencial, la "gran immigració nacional" va preferir votar "els seus" en detriment d'un PSUC catalanista, lluitador i compromès amb el qual havien fet vagues, havien après a moure's en el llenguatge polític i a fer octavetes amb la 'vietnamita'. El desig i l'aprenentatge subliminal es porten en el gens. Els líders socialistes, molts d'ells catalans de classe mitja-alta i ben preparats, es van adonar de la conjuntura des d'un primer moment i van iniciar la posada en marxa de tota mena de polítiques encaminades a la consecució dels seus fins polítics i a la perpetuació d'aquest vot no merescut i caigut, en primera instància, del cel.

Solapadament es van anar potenciant tot tipus d'associacions, federacions i confederacions d'immigrants; AARCA, FECAC, d'origen extremeny, gallec, aragonès, castellà-lleonès, etcètera. Paral·lelament es van engegar fundacions i cercles de debat a propòsit d'aquestes cases regionals i les seves corresponents federacions. Es triaven líders d'entre els dirigents d'aquestes entitats que destacaven més pel seu espanyolisme que per la seva dialèctica o intel·ligència. Se'ls van donar càrrecs de responsabilitat dins els ajunta-

Conferència "Integració 'Versus' Desintegració" en Cal Ninyo el passat 14 de febrer

Contínua en la pàgina següent

La Manifestació convocada per Deumil.cat ja té enllestits tots els permisos i fixat el recorregut

Milers de catalans clamaran per l'autodeterminació i l'Estat propi el proper 7 de març a Brussel·les

Des de Deumil.cat "Deumil a Brussel·les per l'Autodeterminació de la nació catalana" podem confirmar, després de diverses reunions mantingudes les darreres setmanes amb l'Ajuntament de Brussel·les, que s'ha fixat el recorregut definitiu que faran milers de catalans el proper dissabte 7 de març, en exigència de l'autodeterminació i l'Estat propi.

El punt de trobada és l'Estació del Nord (Gare du Nord) a les 11 del matí. Un lloc prou cèntric i concorregut, punt d'inici de milers de turistes que arriben a la capital europea, a prop del World Trade Center. A uns 100-200 m de l'estació s'habilitarà un pàrquing d'autocars, furgonetes i cotxes amb distintius a Boulevard Albert II/König Albert II Laan. Seran dirigits per la policia local. De l'Estació del Nord la manifestació encapçalada per una gran pancarta que resarà en anglés "WE WANT A CATALAN STATE" es baixarà pels boulevards Albert II, Emile Jacqmain i Maurice Lemounier, passant freqüentament amb el barri històric i cèntric on es troba la Grand Place i l'Ajuntament brussel·lenc i de les Facultats Universitàries de Saint Louis. Al final del Boulevard Maurice Lemounier es farà un tomb de 180° emprant el camí vers el Boulevard du Midi que es recorrerà fins al final, just a la cantonada amb el carrer Anderlecht, punt de cloenda de la manifestació. En total

tres quilòmetres de recorregut.

A la cloenda de la manifestació, i per interval de dos a tres hores, -temps suficient per a aquells que tenen previst tornar en vol xàrter o autocar el mateix dia-es realitzarà un acte amb els parlaments de representants de Deumil.cat, amb la presència d'entitats i personalitats que recolzen la manifestació. També estan previstes diverses actuacions culturals (castellers, sardanes) i un concert musical.

Els detalls de l'acte seran donats a conèixer en breu.

A l'espai habilitat per a l'acte de cloenda s'instal·laran carpes on diverses entitats exposaran material de divulgació i haurà espai per a menjar i beure.

També es preveu una recepció al Parlament europeu per part d'una representació d'eurodiputats a una delegació de Deumil.cat un o dos dies abans de la manifestació, en la que es farà entrega d'una Carta dirigida al Parlament. Oportunament donarem a conèixer els detalls d'aquesta trobada que una comissió de Deumil.cat està perfilant els detalls.

A aquest enllaç podreu veure el recorregut de la manifestació.

Josep Poveda
Area de premsa
Deumil.cat

jp.premsa@deumil.cat

Barcelona, a 19 de febrer del 2009

Web: deumil.cat
Premsa: premsa@deumil.cat

10.000 a Brussel·les per l'autodeterminació vol que 'el conflicte' català figuri a l'agenda del món

Barcelona (ACN).- Ha començat la campanya 10.000 a Brussel·les per l'autodeterminació que està mobilitzant a milers de catalans a participar en una manifestació per la independència de Catalunya el proper 7 de març als carrers de Brussel·les. La plataforma organitzadora de la iniciativa és Deumil.cat, que ha presentat la seva iniciativa al Col·legi de Periodistes. El catedràtic Enric Canela ha explicat que els objectius són 'internacionalitzar el conflicte de Catalunya, que és pacífic, però ha de figurar a l'agenda del món', i 'que els partits posin als seus programes l'autodeterminació com a objectiu i que es manifesten cap on s'ha d'anar'. "El criminòleg David Morgades ha explicat que la iniciativa va néixer fruit de la casualitat i que no hi ha cap partit polític al darrera. 10.000 a Brussel·les per a l'autodeterminació de la nació catalana va néixer com a resposta a l'article 'Perplex, jo?', que va publicar Canela el 6 de setembre del 2008 al bloc gran del sobiranisme. Pels comentaris dels seus lectors es va iniciar immediatament la difusió a través d'un grup del Facebook i de la web demil.cat.

"Volem exercir el dret d'autodeterminació i volem que estigui a l'agenda internacional", ha explicat la representant de Sobirania i Progrés Elisenda

Paluzie, en la línia que ha dit Canela. Ella ha explicat que s'han fet propostes de viatge amb autocar des de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, o amb avió. També ha destacat que han portat a terme un spot publicitari, que s'ha visualitzat durant la roda de premsa. Canela també ha dit que s'estan fent els contactes a Brussel·les per si es poden reunir amb algun membre de la Comissió Europea.

Canela ha manifestat que Catalunya 'ha de decidir si vol ser una regió espanyol com Andalusia o la Rioja o vol ser un estat independent'. 'Hem d'aconseguir que es faci un plebiscit per a l'autodeterminació', ha ressaltat.

Els components del consell Deumil.cat són persones vinculades a la societat civil, alguns militants de partits polítics catalanistes i independentistes sense cap càrrec rellevant. Les plataformes sobiranistes com la PDD i Sobirania i Progrés estan representades dins del consell.

Durant la seva intervenció, Canela ha demanat als partits polítics que se sumin a la seva iniciativa, tot i que ha rebutjat que cap partit vulgui capitalitzar-la. 'És el poble de Catalunya qui reclama el dret a l'autodeterminació', ha dit.

Personalitats que donen suport

a la iniciativa

Entre d'altres, ja han donat suport a la iniciativa el filòsof i professor visitant del dret constitucional a la Universitat, a Buffalo, Antoni Abad; l'escriptor Sebastià Alzamora, l'escriptor i periodista Víctor Alexandre; els diputats d'ERC Pere Aragonès i Uriel Bertran; l'expresident del Parlament Heribert Barrera; el fundador president del CIEMEN, Aureli Argemí, el president del Casal Argentí de Barcelona, Diego Arcos; l'advocada i medidora Rut Carandell, el president sectorial Immigració de CDC, Àngel Colom; el president de la Comissió de la Dignitat, Josep Cruanyes, i el diputat de CiU Francesc Homs.

Altres persones que hi ha donat suport són l'actor i director Joel Joan; el professor del dret constitucional a la UPF, Hèctor López Bofill; la directora del Centre d'Anàlisi Econòmica i de les Polítiques Socials de la UB i representant de Sobirania i Progrés, Elisenda Paluzie; la presidenta de la PDD, Elisenda Romeu; el periodista Josep Puigbó; els escriptors Màrius Serra, Isabel-Clara Simó i Mathew Tree, i l'escriptor, professor de Dret Administratiu a la URV i membre d'ERC, Jaume Renyer.

Pere Francesch

ments (llocs de confiança, regidories i fins i tot alcaldies). Exemple clar; Ignacio Pujana, alcalde democràtic de l'Hospitalet, i el seu lloctinent Celestino Corbacho, ambdós líders de l'Associació de Veïns de Bellvitge. Es va crear un col·lectiu, que ha donat molt de si, denominat "Crisol". Des d'aquest famós col·lectiu es van elaborar (i es continuen elaborant) estudis i mètodes qualitius i quantitius encaminats al manteniment de la llengua, el folklore i la cultura pròpia dels immigrants. Des dels nous ajuntaments democràtics brillava per la seva absència qualsevol fórmula encaminada a la integració dels nousvinguts. Hauria estat com llançar pedres contra la seva pròpia teulada, sobretot tenint en compte que ja havia aparegut en escena un líder català carismàtic, anomenat Jordi Pujol, que gràcies al vot de la Catalunya profunda havia accedit al govern de la Generalitat.

Al Col·lectiu Crisol ho descriu magníficament el meu amic Miquel Portal, sociòleg i periodista, membre dels Altres Andalusos, en una de les seves brillants descripcions curtes: «Per aquells dies de maig de 2005 el president de la Junta d'Andalusia, el senyor Manuel Chaves, va fer unes declaracions en què comentava que ell tenia una gran preocupació pels dos milions d'andalusos que vivíem a

Catalunya. Està clar que segueixen encara sense assabentar-se de quina és la problemàtica real de la nació catalana i que aquest no assabentar-se porta a situacions tan curioses com la rèplica de la Fira d'Abril i una altra sèrie d'activitats en nom d'un suposat col·lectiu andalús, que es fa inextingible gràcies a l'amorós hivernacle que el Col·lectiu Crisol manté amb tanta moixaina perquè no es barregin els calçots amb les faves amb pernil. I és que aquests nois són tan defensors de la puresa de la raça, que no els importa regar i abonar tots els anys amb el bàlsam reconfortant dels milers d'euros. Així, han fet creure al president del Govern Andalusí i a altres polítics que aquí tenen un bell hort

on recol·lectar els ingredients necessaris per cuinar truita de vots. És que la nova cuina ens dóna unes sorpreses que no vegis!»
(*Els altres andalusos, L'Esfera dels Llibres*)

No incidiré en aquest article, per falta d'espai, en com es va desplegar la Generalitat de Catalunya als barris perifèrics de l'àrea metropolitana, per intentar debilitar els importants avanços que el nou lerrouxisme hi havia fet. Assenyalar tan sols que el conseller Antoni Comas (CDC) va fer ímprobos esforços per guanyar-se la immigració estatal mitjançant la construcció de centre cívics, casals d'avis, oficines de Ben-

estar Social (OBS), hotels d'entitats, etcètera. Va intentar la immigració ja havia pres partit o l'havia portat posat des dels seus llocs d'origen. Les construccions citades ja hi són i han convertit Catalunya en puntera en aquest tipus d'equipaments.

Les subvencions, que també donava la Generalitat, tampoc no van aconseguir el seu objectiu. La gran immigració catalana estava sota les ales del Col·lectiu Crisol, potenciat i sufragat des de la majoria d'ajuntaments de l'àrea metropolitana, governats pel PSC-PSOE, inclosa la Diputació de Barcelona.

Doncs bé, mirem el present. Les mateixes fórmules, la ma-

teixa actuació proteccionista, el mateix èmfasi en la multiculturalitat i el plurilingüisme mal entesos, els mateixos mètodes i el mateix Col·lectiu Crisol, a la caça i captura de noves associacions d'immigrants comunitaris o extracomunitaris als quals inculcar subliminalment que "això de la integració és xenòfob i racista". Per això no és estrany sentir en qualsevol conferència de les que habitualment faig pertot arreu: "Miri, jo no tinc per què integrar-me. Estic molt content/a amb la meua cultura i la meua llengua i vostès no poden obligar-me". Clar que no es pot obligar a ningú. Però perdoni, hem de tenir una mica de dignitat i d'ètica. Jo mai m'atreveria a parlar d'aquesta manera a Perú, Nicaragua o El Marroc, sobretot si he anat allí voluntàriament i fugint de la misèria, la guerra o la fam. Aquí a Catalunya sí que es pot...

Clar que els de Crisol imparteixen bons ensenyaments i altres els repeteixen fil per randa. Al que fou diputat socialista al Parlament de Catalunya, Muhammad Chaib, se li han fet nafres a la boca de repetir fins a la sacietat i sense amagar-se, més o menys, que ell i els seus no tenen per què integrar-se ja que estan prou contents amb la seva llengua, la seva religió i la convivència quotidiana dins el respecte mutu.

Lliurat el Premi "Dignitat 2008" a la Comissió del Centenari de la senyera estelada

La nit del dia 26 de gener, 70 anys després de l'entrada de les tropes d'ocupació a Barcelona, tal i com llegí del bàndol que així ho proclamava, Josep Maria Terricabras, va ser una nit memorable de record i de dignitat. La comissió que duu precisament aquest nom (Dignitat), i que ha encapçalat la reclamació dels papers incautats a la Generalitat, encara pendents de devolució en la seva totalitat, va celebrar la segona "Nit de la memòria" amb un intens homenatge a personalitats diverses que ho mereixien. Especialment, als patriotes traspassats Salvador Puig-Antich, Martí Marcó, Joan Brossa, Josep Benet i Ermengol Passola. Malgrat la seva absència, foren presents com mai en una nit que respirava autoestima per la gent que ha emprès, cadascú en la seva especialitat, un

camí de lluita i de reivindicació per una Catalunya lliure.
La Comissió del centenari de

la senyera estelada, es va mostrar molt honorada de ser un dels guardonats amb el

premi "Dignitat 2008". Oimés quan qui també el rebé en la mateixa vetllada foren gent de la

talla de Montserrat Armengou i Ricard Belis, documentalistes de prestigi; Enric Padrosa de la Xarxa d'entitats o l'artista visual Francesc Torres. Ens honora perquè ens posa al costat de persones que realitzen la seva feina amb la mateixa intenció que nosaltres intentem dur-la a terme. Amb objectius precisos de país, de forma transversal i oberta, i amb l'eficàcia que reclamen els temps d'avui.

Agraïm especialment el suport rebut per Toni Strubell i Josep Cruanyes, el nucli dur i fundador de la Comissió de la Dignitat. Ens posem al seu costat per seguir la feina de recuperació de la nostra memòria col·lectiva, encarada en la recuperació plena de la pròpia dignitat com a poble lliure.

Comissió del Centenari de la senyera estelada